

ΑΡΝΟΥΜΑΙ
ΝΑ ΓΕΝΝΗΣΩ ΑΛΛΟ ΑΥΤΟ!

Το αυγό σταμάτησε την κατρακύλα του σαν έφτασε στο λεπτό συρματόπλεγμα του κοτετσιού. Η Μπουμπουκίτσα το κοίταξε – ένα αυγό στο χρώμα της κιμωλίας, διάστικτο με πιτσιλιές από αίμα. Δεν είχε γεννήσει αυγό εδώ και δύο μέρες· είχε αρχίσει να υποψιάζεται ότι δεν θα μπορούσε να ξαναγεννήσει κανένα άλλο πια. Κι όμως, να το – ένα τόσο δα, αξιοθρήνητο στην όψη αυγουλάκι.

Αυτό δεν γίνεται να ξανασυμβεί, σκέφτηκε η Μπουμπουκίτσα. Άραγε θα το έπαιρνε κι αυτό η γυναίκα του αγρότη; Είχε πάρει όλα τα υπόλοιπα και γκρίνιαζε κι από πάνω κάθε φορά ότι τα αυγά που γεννιούνταν ήταν όλο και μικρότερα. Ε, δεν θα άφηνε τούτο δω χωρίς να το πάρει μόνο και μόνο επειδή ήταν άσχημο, έτσι δεν είναι;

Σήμερα η Μπουμπουκίτσα στεκόταν στα πόδια της με το ζόρι. Δεν ήταν ν' απορεί κανείς – με κάποιον τρόπο είχε κατορθώσει να γεννήσει ένα αυγό δίχως να έχει βάλει μπουκιά στο στόμα της. Αναρωτήθηκε πόσα ακόμη αυγά είχαν απομείνει μέσα της· ήλπιζε ότι τούτο δω θα ήταν το τελευταίο. Τέντωσε το κεφάλι της αφήνοντας έναν βαθύ αναστεναγμό και κοίταξε ερευνητικά προς τα έξω. Μια και το κλουβί της ήταν κοντά στην είσοδο, μπορούσε να βλέπει

πολύ πιο πέρα από τα συρματοπλέγματα. Η πόρτα που οδηγούσε στο κοτέτσι δεν έκλεινε κι ερμητικά· από το κενό που σχηματιζόταν, η Μπουμπουκίτσα διέκρινε μια ακακία. Αγαπούσε εκείνο το δέντρο πάρα πολύ κι έτσι δεν παραπονιόταν για τους παγωμένους αέριδες του χειμώνα που εισέβαλαν μέσα απ' τη χαραμάδα ούτε για τις καλοκαιρινές μπόρες.

Η Μπουμπουκίτσα ήταν κότα προορισμένη να γεννάει αυγά, πράγμα που σήμαινε ότι την εξέτρεφαν γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό· για τα αυγά της. Είχε καταφτάσει στο κοτέτσι εδώ και περισσότερο από ένα χρόνο. Από τότε και μετά, το μόνο που έκανε ήταν να γεννάει. Δεν μπορούσε να τριγυρίζει ανέμελα, ούτε να πλαταγίζει τα φτερά της, ούτε καν να καθίσει στα ίδια της τα αυγά. Δεν είχε ξεμυτίσει απ' το κοτέτσι ποτέ. Όμως, από τότε που είχε δει μια κότα να περιδιαβαίνει την αυλή μαζί με τα αξιολάτρευτα κοτοπουλάκια που είχαν ξεπηδήσει απ' τα αυγά που είχε κλωσήσει, η Μπουμπουκίτσα είχε αρχίσει ενδόμυχα να τρέφει έναν μυστικό πόθο – να κλωσήσει ένα αυγό και να παρακολουθήσει το κοτοπουλάκι της να γεννιέται. Όμως ήταν ένα άπιαστο όνειρο. Το κοτέτσι είχε μια κλίση έτσι ώστε τα αυγά που γεννιούνταν να καταρακουλούν στην άλλη μεριά του φράχτη με αποτέλεσμα να χωρίζονται από τις μητέρες τους.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο αγρότης σέρνοντας ένα καροτοάκι. Οι κότες άρχισαν να κακαρίζουν ανυπόμονα, χαλώντας τον κόσμο.

«Πρωινό!»

«Πεινάω, άντε, γρήγορα, γρήγορα!»

Με τη βοήθεια ενός κάδου, ο αγρότης έβγαλε την τροφή απ' το καροτοάκι και τη σκόρπισε ολόγυρα. «Μια ζωή πεινάτε! Το καλό που σας θέλω να αξίζει τον κόπο το φαΐ που τρώτε. Δεν είναι δα και φθηνό!»

Η Μπουμπουκίτσα κοίταξε μέσα απ' την πόρτα που έχασκε ορθάνοιχτη, επικεντρώνοντας το βλέμμα της στον έξω κόσμο. Εδώ και λίγο καιρό της είχε κοπεί η όρεξη. Δεν είχε καμία διάθεση να γεννήσει άλλο αυγό. Η καρδούλα της έμενε άδεια και παγωμένη κάθε φορά που η γυναίκα του αγρότη της άρπαζε τα αυγά της. Η περηφάνια που ένιωθε όταν γεννούσε ένα αυγό έδινε τη θέση της στη θλίψη. Είχε εξαντληθεί μετά από έναν ολόκληρο χρόνο που βίωνε αυτή την κατάσταση. Δεν προλάβαινε να αγγίξει τα αυγουλάκια της ούτε καν με την άκρη του ποδιού της! Και δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι απογίνονταν αφότου η γυναίκα του αγρότη τα παράχωνε μέσα στο καλάθι της και τα έπαιρνε απ' το κοτέτσι.

Η μέρα έξω ήταν ηλιόλουστη. Η ακακία στην άκρη της αυλής ήταν ολάνθιστη, φορτωμένη με λευκά λουλουδάκια. Το ελαφρύ αεράκι που φυσούσε αιχμαλώτισε το γλυκό άρωμα που ανέδιδαν τα άνθη και το έφερε μέσα στο κοτέτσι, λιγώνοντας την καρδιά της Μπουμπουκίτσας. Μια και δυο σηκώθηκε κι έβαλε το κεφαλάκι της ανάμεσα απ' τα συρματοπλέγματα του κλουβιού της. Ο γυμνός, χωρίς πούπουλα, λαιμός της τρίφτηκε και γδάρθηκε λιγάκι. *Τα φύλλα γέννησαν ξανά λουλουδία!* Η Μπουμπουκίτσα ζήλεψε. Με μια λοξή ματιά, θα μπορούσε να δει τα ανοιχτοπράσινα φύλλα που είχαν πια ωριμάσει και ήταν έτοιμα να γεννήσουν μοσχομύριστα λουλουδάκια. Είχε προσέξει την μπουμπουκιασμένη ακακία από την πρώτη κιόλας μέρα που την είχαν φέρει και την είχαν κλείσει μέσα σ' αυτό εδώ το κοτέτσι. Λίγες μέρες αργότερα, το δέντρο έριξε τα λουλουδία του, τα οποία σκορπίστηκαν ολόγυρα σαν χιονονιφάδες, αφήνοντας πίσω τους μόνο πράσινα φύλλα. Τα φύλλα συνέχισαν να ζουν για καιρό, μέχρι που το φθινόπωρο κόντευε πια να τελειώσει και τότε έγιναν κίτρινα, ώσπου στο τέλος άρχισαν να πέφτουν σιωπηλά και ήσυχα. Η Μπουμπουκίτσα κατατρόμαξε όταν είδε τα φύλλα, που αντιστέκονταν γενναία στους

μανιασμένους αέρηδες και στις δυνατές βροχές, να μαραίνονται και να πέφτουν. Όταν, όμως, τα είδε να ξαναγεννιούνται ανοιχτοπράσινα την επόμενη άνοιξη, την κυρίευσε συγκίνηση.

Το «Μπουμπουκίτσα» ήταν το ωραιότερο όνομα στον κόσμο. Ένα μπουμπουκί μεγάλωνε σ' ένα φύλλο κι αγκαλιαζόταν με τον αέρα και τον ήλιο, προτού πέσει και σαπίσει και γίνει κι αυτό ένα με το παχύ στρώμα των σάπιων φύλλων που θα έτρεφαν το δέντρο για να ξαναβγάλει κι άλλα ευωδιαστά λουλούδια. Η Μπουμπουκίτσα ήθελε κι αυτή να κάνει κάτι στη ζωή της, όπως ακριβώς τα μπουμπουκία πάνω στην ακακία. Γι' αυτό, άλλωστε, αποφάσισε να δώσει στον εαυτό της το όνομά της. Κανείς δεν την αποκαλούσε «Μπουμπουκίτσα» και ήξερε καλά ότι η ζωή της δεν έμοιαζε σε τίποτα μ' εκείνη ενός μπουμπουκιού, αλλά, παρ' όλα αυτά, το όνομα αυτό την έκανε να αισθάνεται όμορφα. Ήταν το μυστικό της. Από τότε που ονόμασε έτσι τον εαυτό της, άρχισε να παρατηρεί εντατικά τα πράγματα που συνέβαιναν έξω απ' το κοτέτσι: τα πάντα, από τη χάση και τη φέξη του φεγγαριού και την ανατολή και τη δύση του ήλιου, μέχρι τα ζώα που διαπληκτιζόνταν στην αυλή του αχυρώνα.

«Άντε ντε, φάτε για να γεννάτε πολλά αυγά, απ' τα μεγάλα!» μούγκρισε ο αγρότης. Αυτό το πράγμα το έλεγε κάθε φορά που τάζε τις κότες και η Μπουμπουκίτσα είχε κουραστεί να το ακούει. Συνέχισε να κοιτάζει επίμονα στην αυλή, αγνοώντας τον.

Τα ζώα εκεί έξω ήταν απασχολημένα με το πρωινό που έτρωγαν. Μια μεγάλη οικογένεια από πάπιες περικύκλωσε μια ταΐστρα και, με τις ουρές τους να δείχνουν τον ουρανό, καταβρόχθισαν το φαγητό τους δίχως να σηκώσουν τα κεφάλια τους ούτε μια φορά. Ο γερο-σκύλος ήταν κάπου εκεί κοντά, μπουκωμένος κι αυτός με φαγητό. Αν και είχε τη δική του γαβάθα, ήταν αναγκασμένος να μπουκώνεται με όλο του το φαΐ πριν το

πάρει μυρωδιά ο κόκορας. Μια φορά, είχε αρνηθεί στον κόκορα να τοιμήσει απ' τη γαβάθα του και εισέπραξε ένα άγριο και μοχθηρό ράμφισμα, που είχε ως αποτέλεσμα να ξεπηδήσει αίμα απ' τη μουσούδα του. Η ταϊστρα που προοριζόταν για τον κόκορα και τις κότες δεν μάζευε πολύ κόσμο γύρω της. Επειδή τον καιρό αυτό δεν είχαν απογόνους, ήταν και οι μόνοι που μπορούσαν να τρώνε με την ησυχία τους, ανενόχλητοι. Ακόμα κι έτσι, όμως, ο κόκορας εξακολουθούσε να δείχνει ενδιαφέρον για τη γαβάθα του γερο-σκύλου. Είχε εδραιώσει την κυριαρχία του ως αρχηγός του αχυρώνα τότε που αρνήθηκε να σπισθοχωρήσει, ακόμα κι όταν ο σκύλος χαμήλωσε την ουρά του και γρύλισε θυμωμένα. Ο κόκορας ήταν ομορφούλης, με μια στητή ουρά που ενέπνεε σεβασμό, ένα κατακόκκινο λειρί, βλέμμα ατρόμητο κι ένα κοφτερό ράμφος. Εκείνος ήταν που διατυμπάνιζε ότι είχε έρθει η μέρα λαλώντας τα χαράματα κι ύστερα σεργιάνιζε στους αγρούς, παρέα με τις κότες.

Κάθε φορά που έβλεπε τις κότες της αυλής, η Μπουμπουκίτσα δεν μπορούσε να το αντέξει – ένιωθε ακόμη πιο έντονο τον περιορισμό μέσα στο κλουβί της, σαν φυλακισμένη. Ήθελε κι εκείνη να σκαλίσει το κοπρόχωμα μαζί με τον κόκορα, να περπατήσει στο πλάι του και να καθίσει στ' αυγά της για να τα κλωσήσει. Δεν μπορούσε να φτάσει στην αυλή όπου ζούσαν εκείνοι, όλοι μαζί –οι πάπιες, ο γερο-σκύλος, ο κόκορας και οι κότες– όσο κι αν τέντωνε το λαιμό της βγάζοντάς τον μέσα απ' τα συρματοπλέγματα· το μόνο που κατάφερνε ήταν να μαδάει τα πούπουλά της. *Εγώ, δηλαδή, γιατί να είμαι μέσα στο κοτέτσι ενώ εκείνες οι κότες είναι έξω στην αυλή;* Δεν ήξερε ότι ο κόκορας και οι κότες ήταν γέννημα θρέμμα της Κορέας. Ούτε ήξερε ότι από ένα αυγό που θα γεννούσε μόνη της δεν θα ξεπηδούσε ποτέ κλωσοπουλάκι όσο κι αν καθόταν πάνω του και το κλωσούσε. Αν το ήξερε αυτό, ίσως να μην είχε μπει ποτέ στη διαδικασία να ονειρευτεί ότι θα μπορούσε να κλωσήσει

ένα. Οι πάπιες τέλειωσαν το φαγητό τους και, μπαίνοντας σε σειρά η μία πίσω απ' την άλλη κάτω απ' την ακακία, προχώρησαν μ' εκείνα τα μικρά χαρακτηριστικά βήματα των παπιών προς το παρακείμενο λοφάκι, ενώ ένα πουλάκι λίγο μικρότερο σε μέγεθος και με διαφορετικό χρώμα τους ακολουθούσε κατά πόδας. Το κεφάλι του ήταν πράσινο σαν τα φύλλα της ακακίας – ίσως και να μην ήταν παπί. Αλλά πάλι, και «κουά κουά» έκανε και βάδιζε σαν πάπια. Η Μπουμπουκίτσα δεν είχε ιδέα πώς και μια πρασινοκεφαλόπαπια είχε έρθει να ζήσει στην αυλή, το μόνο που ήξερε ήταν ότι το εν λόγω παπί ήταν διαφορετικό. Ακόμα καθόταν και κοιτούσε επίμονα έξω, όταν έκανε την εμφάνισή του ο αγρότης για να την ταΐσει. Τέντωσε το κεφάλι του παραξενεμένος, όταν παρατήρησε ότι το φαγητό που της είχε βάλει την προηγούμενη μέρα εξακολουθούσε να βρίσκεται μέσα στην ταΐστρα ανέγγιχτο. «Ε; Τι γίνεται εδώ;» μουρμούρισε. Συνήθως, αφότου έβαζε το φαγητό, έφευγε και μετά ερχόταν η γυναίκα του για να μαζέψει τα αυγά. Όμως σήμερα ο αγρότης έκανε και τη δική της δουλειά. «Δεν έχει φάει τίποτα όλες αυτές τις μέρες. Μάλλον θα είναι άρρωστη». Ο αγρότης έβγαλε ένα επιφώνημα δυσαρέσκειας κι ύστερα κοίταξε την Μπουμπουκίτσα αποδοκιμαστικά. Έσκυψε για να μαζέψει το αυγό της. Τη στιγμή όμως που τα δάχτυλά του το ακούμπησαν, το αυγό ράγισε: λεπτές ραγισματιές σχηματίστηκαν σ' όλη την επιφάνειά του. Η Μπουμπουκίτσα αναστατώθηκε βαθιά. Ήξερε ότι το αυγουλάκι ήταν μικρό και άσχημο, αλλά δεν της είχε περάσει καθόλου απ' το μυαλό ότι θα ήταν και μαλακό. Το κέλυφος δεν είχε καν σκληρύνει! Ο αγρότης συνοφρυώθηκε.

Η Μπουμπουκίτσα ένιωσε την καρδιά της να σκίζεται στα δύο. Η θλίψη που αισθανόταν κάθε φορά που της έπαιρναν τα αυγά της δεν ήταν τίποτα, μπροστά σ' αυτό που ένιωσε τούτη ακριβώς τη στιγμή. Ο λαιμός της γέμισε λυγμούς και

ΑΡΝΟΥΜΑΙ ΝΑ ΓΕΝΝΗΣΩ ΑΛΛΟ ΑΥΓΟ!

αναφιλητά· ολόκληρο το σώμα της σφίχτηκε, κοκάλωσε. *Το καημένο, ήθελε στον κόσμο δίχως κέλνυφος.* Ο αγρότης πέταξε με δύναμη το μαλακό αυγό έξω, στην αυλή· η Μπουμπουκίτσα μάζεψε όλο της το κουράγιο και σφάλισε σφιχτά τα μάτια της. Το αυγό έσπασε δίχως να κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Ο γερο-σκύλος σύρθηκε βαριά κι αδέξια ως εκεί κι άρχισε να το γλείφει. Δάκρυα άρχισαν να κυλούν αβίαστα απ' τα μάτια της Μπουμπουκίτσας, για πρώτη φορά στη ζωή της. *Αρνούμαι να γεννήσω άλλο αυγό! Ποτέ ξανά!*